

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 142/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom Mgr. P. O., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. XIV Gv 48/2011-91 z 19. januára 2012 a uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0 Tp 24/2012 z 13. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2012 doručená sťažnosť M. D., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5. ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“), postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. XIV Gv 48/2011-91 a postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 24/2012.

Zo sťažnosti vyplynulo, že proti sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie za zvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Uznesením sudcu pre prípravné konanie ho okresný súd rozhodnutím sp. zn. 0 Tp 380/2011 zo 14. augusta 2011 vzal do väzby. Prostredníctvom obhajcu podal sťažovateľ žiadosť na generálnu prokuratúru o prepustenie z väzby, ktorej nebolo vyhovené, súčasne však generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal návrh na predĺženie jeho väzby do 10. októbra 2012. Sudca tomuto návrhu vyhovel a predĺžil väzbu v zmysle žiadosti generálneho prokurátora. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd, ako aj generálna prokuratúra nerozhodli o jeho žiadosti bezodkladne a v primeranom čase, pričom generálna prokuratúra postúpila vec okresnému súdu s odstupom takmer troch týždňov. Aj okresný súd rozhodol o veci s odstupom takmer troch týždňov od predloženia žiadosti o prepustenie z väzby, čím došlo k porušeniu jeho základných práv. Ak teda žiadosť o prepustenie z väzby podal generálnej prokuratúre 3. januára 2012 a okresný súd rozhodol až 13. februára 2012, uvedené orgány nekonali vo veci urýchlene (bez zbytočných prietahov).

Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry SR, odboru osobitného určenia v súvislosti s konaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. 1. 2012 porušené bolo.

2. Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní pod sp. zn. 0 Tp 24/2012 v súvislosti s konaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 3. 1. 2012 porušené bolo.

3. *Sťažovateľ sa bezodkladne prepúšťa z väzby.*

4. *Sťažovateľovi sa priznáva primerané zadosťučinenie v sume 2.000,- € (slovom dvetisíc Euro), ktoré sú Generálna prokuratúra v sume 1.000,- € a Okresný súd Bratislava I. v sume 1.000,- € povinní zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Generálna prokuratúra SR a Okresný súd Bratislava I. sú povinní nahradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia v sume 263,53 € (slovom dvestošesťdesiattri eur a päťdesiattri centov, za 2 úkony právnej služby 2 x 127,16 € - prevzatie a príprava zastúpenia, ústavná sťažnosť, 2 x 7,63 € režijný paušál) na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Sťažovateľ uvádza, že na generálnu prokuratúru podal žiadosť o prepustenie z väzby 3. januára 2012. Táto prípisom z 19. januára 2012, ktorý mu bol doručený 24. januára 2012, oznámila, že jeho žiadosti o prepustenie z väzby nevyhovuje. Súčasne mu oznámila, že podala návrh na predĺženie väzby na príslušnom okresnom súde súčasne s tým, že sa môže k sťažnosti vyjadriť. K návrhu na predĺženie väzby sa sťažovateľ vyjadril 7. februára 2012. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 24/2012 z 13. februára 2012 rozhodol vo veci tak, že zamietol žiadosť o prepustenie z väzby, a túto predĺžil do 10. októbra 2012.

Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ na krajskom súde sťažnosť, ktorý ju 23. februára 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 21/2012 zamietol.

Sťažovateľ postup a uznesenie krajského súdu na ústavnom súde nenapadol.

Obdobie, počas ktorého rozhodovala o návrhu na prepustenie z väzby generálna prokuratúra, trvalo 16 dní, spolu s časom doručenia odpovede sťažovateľovi to bolo 21 dní. Následne okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol do 20 dní.

Pri posudzovaní veci ústavný súd postupoval v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 452/2010), pri ktorej súčasne prihliadol najmä na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej *„ak sa o zákonnosti väzby rozhoduje na viacerých stupňoch, lehota končí až konečným rozhodnutím súdu, ale postup sa posudzuje globálne“* (napr. Navarra v. Francúzsko, rozsudok z 23. novembra 1993).

Ústavný súd preto považoval napadnutý postup generálnej prokuratúry a okresného súdu ako jeden celok, a tak ho aj posudzoval.

Ústavný súd dospel k záveru, že lehota, v ktorej bolo rozhodnuté o žiadosti o prepustenie z väzby sťažovateľa uvedenými orgánmi, nebola neprimeraná a nepredstavovala čas, v ktorom by sa o návrhu nerozhodlo urýchlene, čo súčasne znamenalo, že nedošlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru a ďalším označeným právam sťažovateľa. Neexistuje totiž nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodne urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu. Spravidla však lehoty rávané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko).

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že súc viazaný petitom uvedeným v sťažnosti, sa následným postupom príslušného krajského súdu nezaoberal, pretože toto konanie sťažovateľ nenapadol.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatoval, že konaním generálneho prokurátora a okresného súdu nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, tak ako ich označil vo svojej ústavnej sťažnosti, preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutie nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2012